

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Augstākās tiesas Senāts (Republikken Letland) den 15. juni 2010 — Andrejs Eglītis og Edvards Ratnieks mod Latvijas Republikas Ekonomikas ministrija

(Sag C-294/10)

(2010/C 221/46)

Processprog: lettisk

Den forelæggende ret

Augstākās tiesas Senāts

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: Andrejs Eglītis og Edvards Ratnieks

Sagsøgt: Latvijas Republikas Ekonomikas ministrija

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 5, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91⁽¹⁾ fortolkes således, at et transporterende luftfartsselskab, for at det kan antages at have truffet alle rimelige forholdsregler for at undgå usædvanlige omstændigheder, er forpligtet til at planlægge sine ressourcer hensigtsmæssigt, således at det er muligt at gennemføre den fastsatte flyvning, når de uforudsete usædvanlige omstændigheder ikke længere er til stede, dvs. inden for en vis tid efter tidspunktet for den planmæssige afgang?
- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, spørges: Finder forordningens artikel 6, stk. 1, anvendelse med henblik på at fastsætte den mindste tidsmargin, som det transporterende luftfartsselskab ved planlægningen af sine ressourcer på det relevante tidspunkt skal indregne som potentiel påregnelig forsinkelse i tilfælde af, at der opstår usædvanlige omstændigheder?

(¹) EUT L 46, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (Republikken Litauen) den 15. juni 2010 — Genovaitė Valčiukienė, Julija Pekelienė, Visuomeninė organizacija Lietuvos žaliųjų judėjimas (den almennyttige organisation »Den litauiske grønne bevægelse«), Petras Girinskis og Laurynas Arimantas Lašas mod Pakruojo rajono savivaldybės tarybą (kommunalbestyrelsen i distriktet Pakruoja), Šiaulių visuomenės sveikatos centrą (kommunalbestyrelsen i distriktet Pakruoja) og Šiaulių regiono aplinkos apsaugos departamentą (Šiauliais regionale kontor for miljøbeskyttelse)

(Sag C-295/10)

(2010/C 221/47)

Processprog: litauisk

Den forelæggende ret

Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo

Parter i hovedsagen

Appellanter: Genovaitė Valčiukienė, Julija Pekelienė, Visuomeninė organizacija Lietuvos žaliųjų judėjimas (den almennyttige organisation »Den litauiske grønne bevægelse«), Petras Girinskis og Laurynas Arimantas Lašas

Sagsøgte: Pakruojo rajono savivaldybės tarybą (kommunalbestyrelsen i distriktet Pakruoja), Šiaulių visuomenės sveikatos centrą (kommunalbestyrelsen i distriktet Pakruoja) og Šiaulių regiono aplinkos apsaugos departamentą (Šiauliais regionale kontor for miljøbeskyttelse)

De andre parter i sagen: de private virksomheder »Sofita« og »Oltas«, guvernøren for Šiauliai-regionens kontor, Rimvydas Gasparavičius og Rimantas Pašakinckas

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Kan en afgørelse om, at det ikke er nødvendigt at gennemføre en strategisk vurdering af indvirkningen på miljøet i forbindelse med dokumenter vedrørende fysisk planlægning på lokalt plan, hvis detaljerede konklusioner kun omtaler en enkelt genstand for økonomisk aktivitet som fastsat i Republikken Litauens lovgivning, bl.a. punkt 3.4 i dekret nr. 967 af 18. august 2004 udstedt af Republikken Litauens regering om stadfæstelse af arbejdsplanen for proceduren for den strategiske vurdering af indvirkningen på miljøet af planer og programmer, anses for at udgøre en opstilling af typer af planer og programmer i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i artikel 3, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af indvirkningen på miljøet af visse planer og programmer (¹)?

2) Er de nationale lovbestemmelser, som finder anvendelse i denne sag, hvorefter det — uden at den potentielle betydning af indvirkningen på miljøet er fastsat i de enkelte specifikke tilfælde — ikke er nødvendigt at gennemføre en strategisk vurdering af indvirkningen på miljøet af dokumenter vedrørende fysisk planlægning gældende for mindre områder på lokalt plan, som i denne sag, udelukkende på det grundlag, at der i disse dokumenter henvises til en enkelt genstand for økonomisk aktivitet, i overensstemmelse med kravene i artikel 3, stk. 2, litra a), og artikel 3, stk. 3 og 5, i direktiv 2001/42?

3) Skal bestemmelserne i direktiv 2001/42, herunder artikel 11, stk. 1, fortolkes således, at kravene i direktiv 2001/42 ikke finder anvendelse under omstændigheder som i denne sag, hvor der blev gennemført en vurdering af indvirkningen på miljøet i henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (2)?

4) Omfatter anvendelsesområdet for artikel 11, stk. 2, i direktiv 2001/42 direktiv 85/337?

5) Såfremt spørgsmål 4 besvares bekræftende, indebærer den omstændighed, at der er gennemført en vurdering i henhold til direktiv 85/337, da at forpligtelsen til at gennemføre en vurdering af indvirkningen på miljøet i overensstemmelse med kravene i direktiv 2001/42, i en situation som i denne sag vil blive anset for en dobbeltvurdering i den forstand, hvori i udtrykket er anvendt i artikel 11, stk. 2, i direktiv 2001/42?

6) Såfremt spørgsmål 5 besvares bekræftende, indebærer direktiv 2001/42, herunder artikel 11, stk. 2, da, at medlemsstaterne har pligt til at indføre en national lovbestemmelse om fælles eller koordinerede krav gældende for den vurdering, som skal gennemføres i henhold til direktiv 2001/42 og direktiv 85/337, med henblik på at undgå dobbeltvurdering?

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af
Amtsgericht Stuttgart (Tyskland) den 16. juni 2010 —
Bianca Purrucker mod Guillermo Vallés Pérez**

(Sag C-296/10)

(2010/C 221/48)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Stuttgart

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Bianca Purrucker

Sagsøgt: Guillermo Vallés Pérez

Præjudicielle spørgsmål

1) Finder bestemmelsen i artikel 19, stk. 2, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 («Bruxelles II a») (1) anvendelse, når den ret i en medlemsstat, ved hvilken der først er anlagt sag af en part med henblik på fastlæggelse af forældreansvaret, alene skal tage stilling til foreløbige retsmidler, og den ret i en anden medlemsstat, ved hvilken den anden part senere anlægger sag vedrørende samme sagsgenstand, skal tage stilling til sagens realitet?

2) Finder denne bestemmelse ligeledes anvendelse, når afgørelsen i den særskilte sag vedrørende foreløbige retsmidler fra en medlemsstat ikke kan anerkendes i en anden medlemsstat i henhold til artikel 21 i forordning (EF) nr. 2201/2003?

3) Kan et særskilt sagsanlæg vedrørende foreløbige retsmidler ved en ret i en medlemsstat sidestilles med et sagsanlæg vedrørende sagens realitet som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2201/2003, når et efterfølgende

(1) EFT L 197, s. 30.

(2) EFT L 175, s. 40.